

S z a b ó – N a g y Ü g y v é d i I r o d a

Dr. Szabó - Nagy Péter
ügyvédAlkotmánybíróság részére
a Budapest Környéki Törvényszék útján!

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Indítványozó, a I.r. alperes,

I.r. alperes,

III.r. alperessel szemben szerződés hatálytalansága iránt a Budapest Környéki Törvényszék, mint elsőfokú bíróság előtt 15.P.21.294/2016. szám alatt folyamatban volt, majd a 2019. december hó 17. napján kelt 96. sorszámú, ítélettel szemben előterjesztett fellebbezés nyomán a Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság előtt 6.Pf.20.463/2020. szám alatt folyamatban volt eljárásban 2020. október hó 13. napján kelt, 6.Pf.20.463/2020/6-I. számon meghozott jogerős ítélettel szemben előterjesztett felülvizsgálat nyomán a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság előtt Pfv.II.20.340/2021. szám alatt folyamatban volt eljárásban a Kúria 2022. április hó 12. napján meghozott és jogi képviselőnk által 2022. július hó 7. napján elektronikus átvétel útján kézhez vett Pfv.II.20.340/2021/16. számú jogerős ítélete kapcsán - 1. szám alatt csatolt meghatalmazással igazolt jogi képviselőm, dr. Szabó-Nagy Péter ügyvéd

útján a törvényes határidőn belül – az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (Abtv.) 27.§ bekezdése alapján - az alábbi

alkotmányjogi panasz indítványt

terjesztem elő:

Kérem továbbá a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság előtt Pfv.II.20.340/2021. szám alatt folyamatba volt eljárásban 2022. április hó 12. napján meghozott, Pfv.II.20.340/2021/16. számú jogerős ítélet és annak alapjául szolgáló Fővárosi Ítéltábla 2020. október hó 13. napján kelt 6.Pf.20.463/2020/6-I. másodfokú jogerős ítélet és Budapest Környéki Törvényszék 2019. december hó 17. napján kelt 15.P.21.294/2016/96. számú elsőfokú ítélet alaptörvény-ellenességét és az Abtv. 43.§-ának megfelelően azokat semmisítse meg.

A Kúria Pfv.II.20.340/2021/16. számú jogerős ítélete, a Fővárosi Ítéltábla 6.Pf.20.463/2020/6-I. másodfokú jogerős ítélete és a Budapest Környéki Törvényszék 15.P.21.294/2016/96. számú elsőfokú ítélete sértik Magyarország Alaptörvényének alábbi rendelkezéseit:

- ✓ Alaptörvény B) cikk (1) bekezdés,
- ✓ Alaptörvény C) cikk (1) bekezdés,
- ✓ Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdés,
- ✓ Alaptörvény 26. cikk (1) bekezdés,
- ✓ Alaptörvény 28. cikk

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám: IV/02046-0/2022	
Érkezett: 2022 SZEPT 08.	
Példány: 1	Kezelőiroda:
Melléklet: 5 db	<i>du</i>

Kérelmem indokolásaként az alábbiakat adom elő:

1.) Az indítvány benyújtásának törvényi és formai követelményei

I.) A pertörténet és a tényállás rövid ismertetése

I.r. alperessel több mint 20 éven keresztül voltunk barátok. I. r. alperes 2005. szeptember hó 24. napján kötött házasságot [REDACTED], akivel előtte élettársi kapcsolatban élt. I. rendű alperes és [REDACTED] életközössége állításuk szerint 2013. júniusában szűnt meg, ugyanakkor álláspontom szerint kizárólag a jogszabály kijátszása miatt állították az élet – és így a vagyonközösség – megszűnését, de valójában [REDACTED] 014-ben költözött el utolsó közös lakóhelyükről. Házasságukat a bíróság 2014. november hó 13-án bontotta fel. Az ügy érdeméhez az életközösség megszűnése nem tartozott.

I.r. alperes és [REDACTED] c 2006. június hó 14. napján szerezték meg 1/2-1/2-ed arányban a [REDACTED] zártkert [REDACTED] alatt felvett 3952 m² alapterületű szőlő és gazdasági épület megnevezésű ingatlant, melyre többszintes családi házat építettek. (továbbiakban: [REDACTED] ingatlan)

2006. közepé és 2007. év végé között több részletben összesen 50.000.000 forint kölcsönt nyújtottam I. rendű alperes, valamint annak korábbi házastársa [REDACTED] c számára szóbeli megállapodásunk alapján. A kölcsön visszafizetésének határidejét 2009. december 31. napjában, az ügyleti kamatot 2009. december hó 31. napjáig évi 20 %-ban, 2010. január hó 1. napjától évi 26 %-ban határoztuk meg.

Az I. rendű alperes a 2012. április 10-én megkötött ajándékozási szerződéssel előző házasságából született nagykorú gyermekeinek, a II. és III. rendű alpereseknek ajándékozta – egymás közti egyenlő, 1/2-1/2 arányban – az [REDACTED] hrsz.-ú, [REDACTED] szám alatti ingatlan tulajdonjogát a hasznélvezeti jogával terhelten. Ugyanezen a napon a II. rendű alperesnek ajándékozta a [REDACTED] ingatlan 1/3 és a [REDACTED] külterület [REDACTED] hrsz.-ú ingatlan 1/3 tulajdoni hányadát a hasznélvezeti jogával terhelten. 2012. április 11-én ismét ajándékozási szerződést kötött: a II. és III. rendű alpereseknek ajándékozta egymás közti egyenlő, 1/4-1/4 arányban – ugyancsak hasznélvezeti jogával terhelten – a [REDACTED] ingatlan 1/2 tulajdoni illetőségét.

[REDACTED] 2013. október hó 21. napján a [REDACTED] közjegyző által készített 14018/Ü/1190/2013/3. számú közjegyzői okiratba foglaltan tartozáselismerő és kötelezettségvállaló nyilatkozatot tett. Eszerint a [REDACTED] és közöttem szóbeli kölcsönszerződés jött létre, amelynek alapján 2007. december 31-ig több részletben összesen 50.000.000 forintot bocsátottam [REDACTED] rendelkezésére. [REDACTED] az összeg átvételét az okirat aláírásával elismerte és kijelentette, hogy a kölcsönügyletről az I. rendű alperes is tudott, a szerződést az ő hozzájárulásával kötötte meg. [REDACTED] nyilatkozata szerint a kölcsönt nem fizették vissza, a kölcsön lejárt. Az okiratban a tartozását elismerte és kötelezettséget vállalt annak megfizetésére. [REDACTED] a kölcsön és kamatai erejéig jelzálogjogot alapítottunk a 2/4 részben a zálogkötelezett [REDACTED] donaként nyilvántartott [REDACTED] ingatlan 2/4 tulajdoni hányadára. A zálogtárgy értékét 50.000.000 forintban határoztuk meg. A jelzálogjogot az ingatlan tulajdoni lapjára 2013. október 25-én jegyezték be.

I. rendű alperes állítása szerint 2014. februárjában szerzett tudomást a közjegyzői okiratról. Emiatt jogi képviselőhöz fordult, aki tájékoztatta a jelzálogjog ingatlan-nyilvántartási bejegyzéséről. Ezután az I. rendű alperes feljelentést tett, amelyben előadta, hogy nem tudott a kölcsön felvételéről, ahhoz nem adta hozzájárulását, pénzt vagy abból a pénzből vásárolt tárgyat nem látott és nem tudja, hogy a felperes milyen jogcímen kérhette az ingatlan-nyilvántartási bejegyzést. I. rendű alperes feljelentése nyomán büntetőeljárás indult.

██████████ tartozáselismerő nyilatkozatát a büntetőeljárásban többször megerősítette és I. rendű alperessel történt szembesítés során is fenntartotta, I. rendű alperes szemébe mondta. Az ajándékozási szerződések megkötésének időpontjában igazoltan igényem állt fenn az I. rendű alperessel szemben a házastársi közös vagyonba tartozóan.

██████████ a 14018/Ü/1190/2013/3. számú közjegyző okiratba foglalt tartozáselismerő nyilatkozat és jelzálogjogszerződést 2018. október hó 12. napján a 14018/Ü/1015/2018. ügyszámú végrehajtási záradékkal látta el, az így elrendelt végrehajtás jelenleg a ██████████ Végrehajtói Iroda előtt 348.V.2602/2018. végrehajtói ügyszám alatt van folyamatban ██████████ adós és köztem, mint végrehajtást kérő között és a végrehajtási jog bejegyzése megtörtént a ██████████ latti ingatlanra.

Az eljárásban a kölcsönrel kapcsolatban I.r. alperes későbbi élettársa, ██████████ 019. szeptember hó 24. napján ██████████ közjegyző által 14018/Ü/1075/2019/3. számú közjegyzői okiratba foglaltan nyilatkozatot tett az I.r. alperes, ██████████ és közöttem fennálló kölcsönről, valamint előadta, hogy I.r. alperes az ingatlanok elidegenítésével kapcsolatban azt nyilatkozta, hogy egy kölcsön miatt kellett elajándékoznia a gyermekeinek.

Keresetemben elsődlegesen azt kértem a bíróságtól, hogy állapítsa meg az alperesek között a ██████████ szám alatt felvett ingatlan 1/2-ed tulajdoni hányadára, az ██████████ helyrajzszám alatt felvett ingatlan 1/1 tulajdoni hányadára, az I. es II. rendű alperesek között a ██████████ helyrajzi számú ingatlanra, a ██████████ külterület ██████████ helyrajzi szám alatt felvett ingatlanra és a ██████████ helyrajzszám alatt felvett ingatlan 1/3-ad tulajdoni hányadára vonatkozó ajándékozási szerződések a Ptk. 203. § (1)-(2) bekezdései alapján velem szemben hatálytalanok. Kértem a bíróságot, hogy kötelezze a II-III. rendű alpereseket követelésemnek az ingatlanból való kielégítemnek tüzésére. Másodlagos kértem a bíróságot, hogy kötelezze az I. rendű alperest a Ptk. 523. § (1) bekezdése, valamint a Csjt. 27. §-a es 30. §-a alapján 50.000.000 forint kölcsön és 2008. január 1. napjától 2009. december 31-ig évi 20 %, ezt követően a kifizetésig 26 % késedelmi kamat megfizetésére.

A Kúriától a jogerős ítélet felülvizsgálatát arra alapítva kértem, hogy a bíróságok a rendelkezésre álló bizonyítékokat okszerűtlenül, iratellenes értékelték, ezzel az anyagi jog sérült. A bizonyítékok egybevetése ellentmondott a logika elveinek. A peres eljárásban bizonyítékként rendelkezésre álltak az alábbiak:

1. ██████████ közokiratba foglalt tartozáselismerő nyilatkozatot tett,
2. ██████████ közokiratba foglalt jelzálogjogszerződést kötött velem,
3. ██████████ cel szemben a megjelölt közokiratok alapján végrehajtás folyik,
4. ██████████ a büntetőeljárásban, igazmondási kötelezettség terhével tartozását jegyzőkönyvbe, szintén közokiratba foglaltan többszörösen elismeri,
5. ██████████ tanúk jelen perbeli vallomásai igazolják a kölcsön létrejöttét,
6. ██████████, I. rendű alperes volt élettársa közokiratba foglaltan nyilatkozik a kölcsönről,
7. I. rendű alperes a tárgyaláson elismeri, hogy az ingatlan elajándékozására fennálló tartozás miatt került sor,
8. Alperesek a rosszhiszeműség törvényi vélelmét nem döntötték meg az eljárásban,
9. ██████████ saját maga által elismert saját kézírással írt jegyzetben írja le a kölcsön részleteit,
10. ██████████ szembesítése kapcsán a büntetőeljárásban felvett jegyzőkönyv, melyben I. rendű alperes férje a tartozást megerősíti, a hatóságok és I. rendű alperes előtt ismeri el a kölcsön tényét és részleteit.

A megjelölt bizonyítékokkal szemben alperesek nem bizonyítottak ellen, kizárólag egy ellentétes irat állt rendelkezésre, az a tárgyalási jegyzőkönyv, ahol ██████████ a perben tanúként történő meghallgatása során a közokiratba foglalt nyilatkozatát visszavonta.

Az elsőfokú bíróság 15.P.21.294/2016/96. számú ítéletével a keresetemet elutasította. Az elsőfokú ítélettel szemben a fellebbezést terjesztettem elő, melyben elsődlegesen és másodlagosan annak első-, illetve másodlagos kereseti kérelmeinek megfelelő megváltoztatása, harmadlagosan a Pp. 252. § (1) és (3) bekezdése alapján a hatályon kívül helyezése iránt.

Az elsőfokú bíróság a keresetemet elutasítását azzal indokolta, hogy a közjegyzői okira nem a tények fennállását, hanem csupán azt igazolja, hogy a nyilatkozó a nyilatkozatot megtette. Az elsőfokú bíróság bizonyítottan látta, hogy a kölcsön összeg a rendelkezésemre állt, ugyanakkor az egyes részösszegek átadását nem találta igazolta. Továbbá az elsőfokú bíróság életszerűtlennek tartotta, hogy a kölcsönösszeget átvételi elismervény nélkül nyújtottam. Az elsőfokú bíróság több tanúvallomást is kirekesztett a bizonyítékok közül.

A fellebbezésem nyomán eljáró Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a 6.Pf.20.463/2020/6-I. számú jogerős ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. A másodfokú bíróság kifejtette, hogy mivel a közokirat nem terjed ki a nyilatkozatban foglalt tények valóságára, ezért a mérlegelés szempontjából nem volt ügödöntő jelentősége annak, hogy a perben [REDACTED], mint tanú más hatóság előtt ugyanarra a tényre milyen tartalmú vallomást tett. A másodfokú bíróság rögzítette, hogy a kereset alapja az I. rendű alperessel és [REDACTED] cel szóban kötött kölcsönszerződés, amelyből eredő tartozását a házastárs közjegyzői okiratba foglalt nyilatkozatával elismerte, egyúttal a kölcsön felvételének és lejártának, valamint az I. rendű alperes hozzájárulásának a tényét is megerősítette. A másodfokú bíróság értékelte azt a körülményt is, hogy [REDACTED] a perben – tanúkenti kihallgatása alkalmával – a közjegyző előtt tett nyilatkozatát visszavonta. Rámutatott: a tartozáselismerés egyoldalú, nem visszterhes jogügylet, ezért arra nem alkalmazható [REDACTED] házastársának, vagyis I. rendű alperesnek a hozzájárulásának vélelme.

A másodfokú bíróság rámutatott, hogy a tartozáselismerő nyilatkozat joghatása csak a nyilatkozatot tevővel szembe érvényül, ennek következtében [REDACTED] nyilatkozata a követelésem elévülését I. rendű alperessel szemben nem szakította meg. A másodfokú bíróság egyetértett azzal az elsőfokú bírósági állásponttal is, hogy a közjegyzői okirat a nyilatkozatban foglalt tények valóságának bizonyítására nem alkalmas, csupán arra szolgál bizonyítékul, hogy a nyilatkozatot az okiratban feltüntetett személy az okiratban feltüntetett időben és módon megtette. A nyilatkozatok visszavonása a közjegyzői okiratnak ezt a minőségét nem szüntette meg, ezért az elsőfokú bíróság a mérlegelés során helyesen hagyta figyelmen kívül a tartalmát. Megítélése szerint [REDACTED] nek a nyomozóhatóság és a bíróság előtt tett ellentétes vallomásai, valamint a [REDACTED] tanúk által előadottak alapján helyes az a következtetése is, hogy hiányzott a felek szerződés létrejöttéhez szükséges, a kölcsön lényeges elemeire kiterjedő, egybehangzó akaratnyilvánítása, ezért a felperesnek az I. rendű alperessel szemben nem volt az igény állapotába jutott követelése.

A felülvizsgálati kérelmem okán eljáró Kúria a jogerős ítéletet hatályában fenntartotta. A felülvizsgálati kérelmemben kifejtettem, hogy az eljárásban a bizonyítási kötelezettségemnek a kölcsönszerződés létrejötte és tartalma vonatkozásában eleget tettem és az eljáró bíróságok a bizonyítékokat okszerűtlenül mérlegelték. A Kúria álláspontja szerint a perbeli közjegyzői okirat [REDACTED] egyoldalú nyilatkozatát, saját tartozáselismerését tartalmazza [régi Ptk. 242. § (1) bekezdés], amely csak a nyilatkozó kötelezett és közöttem, mint jogosult viszonylatában tekinthető tartozáselismerésnek, következésképpen köztük eredményezheti a bizonyítási teher megfordulását, harmadik személyre nem hat ki. A közjegyzői okirat tartalma ennek megfelelően a perben bizonyítékként értékelhető volt, egy sorban az egyéb bizonyítékokkal: úgy, mint [REDACTED] nyilatkozata, amit a régi Pp. 206. § (1) bekezdése értelmében egybe kell vetni az egyéb peradatokkal. Erre tekintettel helyesen jártak el a bíróságok, amikor a közokirat tartalmát együtt értékelték az többi bizonyítékkal, a felek nyilatkozataival és magatartásukkal annak feltárása érdekében, hogy létrejötte-e a felperes által állított kölcsönszerződés, és ha igen, milyen tartalommal.

A Kúria rámutatott, hogy a tartozáselismerő nyilatkozat és a jelzálogjog szerződés nem bizonyítja, hogy I. rendű alperes is adóstárs volt és kellő súllyal lett figyelembe véve, hogy [REDACTED] visszavonta az egyébként közokiratba foglalt nyilatkozatát, és így az irat nem bizonyítja a közöttem és Takács Ferenc között létrejött kölcsönszerződést sem.

II.) A jogorvoslati lehetőségek kimerítése

Rendes és rendkívüli jogorvoslatok

Az Indítványozó, mint felperes kérelme alapján indult peres eljárás a Budapest Környéki Törvényszék, mint elsőfokú bíróság előtt 15.P.21.294/2016. szám alatt folyamatban volt eljárás, melyben 96. sorszámú ítélettel szemben előterjesztett felperesi fellebbezés nyomán a Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság 6.Pf.20.463/2020/6-I. szám alatt jogerős ítéletet hozott. Az elsőfokú ítélet megfellebbezésével Indítványozó a rendes jogorvoslati lehetőséget kimerítette.

Indítványozó a Fővárosi Ítéltábla 6.Pf.20.463/2020/6-I. szám alatt jogerős ítéletével szemben felülvizsgálati kérelmet terjesztett elő, melyet a Kúria a Pfv.II.20.340/2021/16. számú jogerős ítéletével bíralt el. A jogerős másodfokú ítélettel szembeni felülvizsgálattal Indítványozó rendkívüli jogorvoslati lehetőségei közül a felülvizsgálat lehetőségét kimerítette.

Indítványozó előadja, hogy a panasszal támadott döntések alapjául szolgáló ügyben nem kezdeményezett perújítást.

III.) Az alkotmányjogi panasz benyújtásának határideje

Az **Abtv. 30. § (1) bekezdése** szerint az alkotmányjogi panaszt a sérelmezett döntés **kézbesítésétől** számított hatvan napon belül lehet írásban benyújtani. Figyelemmel arra, hogy a Kúria határozatát jogi képviselőm 2022. július hó 7. napján elektronikus átvétel útján vette kézhez, a hatvan nap lejárata 2022. szeptember hó 5. napja, mely alapján jelen alkotmányjogi panasz előterjesztésének határideje **2022. szeptember hó 5. napja**.

IV.) Az indítványozó érintettségének bemutatása

Jelen eljárásban az érintettség vizsgálata a befogadás során alapvetően arra szorítkozik, hogy az **Indítványozó** az általa támadott bírói döntésben félként szerepel-e vagy sem. Figyelemmel arra, hogy az első-, a másodfokú peres eljárásban és a felülvizsgálati eljárásban félként (felperesként) vettem részt, a jelen alkotmányjogi panasz eljárás kezdeményezésére jogosult vagyok, mely esetben az érintettség nem kíván külön bizonyítást.

V.) Annak bemutatása, hogy az állított alapjogsérelem a bírói döntést érdemben befolyásolta vagy a felmerült kérdés alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés

A panaszom VII.) pontjában a sérelmezett döntéseknek az Alaptörvény általam megjelölt sérelmeinek indokolását részletesen kifejtem, mely álláspontom szerint részletesen tartalmazza azzal kapcsolatos érvelésemet, hogy a Kúria és az első-, másodfokú bíróság eljárása milyen módon alapjogsértő és ez az alapjogsértés milyen módon befolyásolta a bíróságok döntését, melyet e körben is kérek figyelembe venni.

Kiemelem ugyanakkor, hogy a panasszal támadott döntések esetén megjelölt tisztességes eljárás alapelvének, a jogállamiság alapelvének, a bírói függetlenség és a hatalommegosztás alapelvének a sérelme eredményezte azt, hogy a bíróságok téves és anyagi jogsértő jogértelmezés folytán a kereseti kérelmemet elutasították. Súlyosan alapjog-sérelemes eljárás az, hogy a Kúria az egyébként is vitatható felülmérlegelés tilalmára hivatkozva elmulasztotta az általam felvetett jogkérdések és az első-és, másodfokú bíróság által megvalósított anyagi jogsértések vizsgálatát, melynek kapcsán a jogerős

döntés – és az alapjául szolgáló első-és, másodfokú döntések – alkotmány sértők. Az eljárás bíróságok – kiemelten a Kúria – elmulasztotta az általam a kereseti, majd fellebbezési, és végül a felülvizsgálati kérelmemben ismertetett jogsértéseket kellő alapossággal vizsgálni és emiatt azok értékelése is elmaradt. A bíróságok szabad mérlegelésének is korlátját képezik a jogszabályok és az alapjogok, így az ítélezés során a bíróságok nem járhatnak önkényesen és nem tekinthetnek el a belső meggyőződés alapján hozott döntéseiket ismertető indokolástól sem, melynek kapcsán a döntésnek jogszerűnek kell maradnia.

Az indokolási kötelezettség alkotmányjogi értelemben vett sérelme az eljárási szabály alaptörvényellenes alkalmazását jelenti. A tisztességes eljárásból fakadó elvárás tehát az eljárási szabályok Alaptörvénynek megfelelő alkalmazása, ami a jogállami keretek között működő bíróságok feladata. **Az eljárási törvény rendelkezéseire is figyelemmel, a tisztességes eljárás alkotmányos követelménye a bírói döntésekkel szemben azt a minimális elvárást mindenképpen megfogalmazza, hogy a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alapossággal megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon.**

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt alapjogom sérelme megvalósult akként, hogy az eljárás bíróságok – különösen a Kúria – önkényesen és *contra legem* értelmezték a Pp. 195.§, a Ptk. 242.§ és a Csjt. 30.§ (3) bekezdésének rendelkezéseit. **Az Alkotmánybíróság a nevezett 3130/2022. (IV.1.) AB határozatban a jogbiztonság követelményével összefüggésben leszögezte, hogy egy szabályozás felülírása, kitágítása a bíróságok részéről már nem jogértelmezési, hanem *contra legem* jogalkalmazási - tulajdonképpen jogalkotási - tevékenységet jelent, ami felveti a bíróságok törvényeknek való alávetettsége elvének a sérelmét.**

Továbbá a tisztességes eljárás elvének sérelmével egyidejűleg a jogállamiság elvét képező jogbiztonság alapelve is sérült, melynek sérelme egyértelműen befolyásolta a bíróság döntését, figyelemmel arra, hogy amennyiben a jogszabályokat a céljuknak és az Alaptörvénynek megfelelően értelmezik, akkor nem kerülhetett volna sor arra, hogy ez a végrehajtási eljárás alapját képező közokirat joghatás nélkül maradjon egy bírósági eljárásban.

Jelen bírósági eljárásban sem a teljes bizonyító erejű közokirat, sem a benne foglalt tartozáselismerő nyilatkozat joghatást nem váltott ki, annak ellenére, hogy közjegyző a saját hatáskörében eljárva a közokiratot végrehajtási záradékkal látta el és a bírósági végrehajtó előtt a végrehajtás elindult. Az eljárás bíróságok döntése a közjegyző hatáskörében hozott döntésével ellentmond, melyre jelen eljárásban a Kúriának nem volt hatásköre és a Kúria döntése kiüresíti a közjegyző döntését. **Álláspontom szerint a bíróság döntését a közokirat, a végrehajtási eljárás és a tartozáselismerő nyilatkozat joghatásainak negligálásával, az ügy alkotmányellenes megítélésével elkövetett alapjogsérelme egyértelműen és érdemben befolyásolta.**

2.) Az alkotmányjogi panasz benyújtásának érdemi indokolása

VI.) Az Alaptörvény megsértett rendelkezéseinek pontos megjelölése

A panasszal támadott ítéletek sértik az Alaptörvény B) cikkének (1) bekezdését: „*Magyarország független demokratikus jogállam.*”

A panasszal támadott ítéletek sértik az Alaptörvény C) cikkének (1) bekezdését: „*A magyar állam működése a hatalom megosztásának elvén alapszik.*”

A panasszal támadott ítéletek sértik az Alaptörvény XXVIII. cikkének (1) és (7) bekezdését: „*Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.*”

Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.”

A panasszal támadott ítéletek sértik az Alaptörvény 26. cikkének (1) bekezdését: „A bírák függetlenek, és csak a törvénynek vannak alárendelve, ítélkezési tevékenységükben nem utasíthatóak. A bírakat tisztségükből csak sarkalatos törvényben meghatározott okból és eljárás keretében lehet elmozdítani. A bírák nem lehetnek tagjai pártnak, és nem folytathatnak politikai tevékenysége.”

A panasszal támadott ítéletek sértik az Alaptörvény 28. cikkét: „A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik. A jogszabályok céljának megállapítása során elsősorban a jogszabály preambuluma, illetve a jogszabály megalkotására vagy módosítására irányuló javaslat indokolását kell figyelembe venni. Az Alaptörvény és a jogszabályok értelmezésekor azt kell feltételezni, hogy a józan észnek és a közjónak megfelelő, erkölcsös és gazdaságos célt szolgálnak.”

VII.) A megsemmisíteni kért bírói döntések alaptörvény-ellenességének indokolása

Álláspontom szerint az első- és másodfokú bíróság is tévesen értékelt az eljárásban szolgáltatott bizonyítékokat és a bizonyítékokat nem a maguk összességében értékelt. Az eljárásban a jogszabály szerint rám eső bizonyítási kötelezettségemnek eleget tettem, ezzel szemben alperesek oldalán az ellenbizonyítás több esetben elmaradt, és a bíróságok az én terhemre okszerűtlenül és jogsértő érveléssel hoztak döntést. Kiemelten hivatkoznék azonban a Kúria, mint legfelsőbb bírói fórum alkotmányban rögzített kötelezettségének a megszegésére és alapjogaim sérelmét megvalósító döntésére.

A rendes bírósági eljárásban a Kúria az utolsó olyan szerv, akinek a legnagyobb körültekintéssel és a jogszabály legteljesebb vizsgálatával és betartásával kell eljárnia a jogviták elbírálása körében, figyelemmel arra, hogy az állampolgároknak további jogorvoslati lehetőség nem áll rendelkezésre. Ennek megfelelően a Kúria felelőssége az, hogy amennyiben az előtte eljáró bíróságok jogsértően jártak el, akkor a legnagyobb szakmai tudással járjon el és az Alaptörvénynek minden elemében megfelelő döntést hozzon.

Előre kívánom bocsátani, hogy nem sérelmezem a panasszal támadott döntések alapjául szolgáló eljárásban a bizonyítékok értékelését és mérlegelését, mert az Alkotmánybíróság kialakult gyakorlata szerint a tényállás megállapítása, a bizonyítékok értékelése és mérlegelése az eljárási jogi szabályokban a jogalkalmazó számára fenntartott feladat. (3339/2020.(VIII.5. AB végzés) Ekként jelen kérelmem nem irányul az ügy polgári jogi szempontból való vizsgálatára, kizárólag arra kívánok rámutatni, hogy a Kúria ítélete – és az alapjául szolgáló első-, és másodfokú ítéletek is – mellőzik az anyagi jog megfelelő alkalmazását, elvonták a közjegyző hatáskörét, a közjegyzői eljárás joghatásait figyelmen kívül hagyták, amely sérti az Alaptörvényt. Kiemelten a Kúria ítéletében levezett érvelés az, amely nem vizsgálta az anyagi jogsértéseket és alapjogsértő indokolást ad, amely egymással is ellentmond. Az ellentmondó jogi érvelés pedig ellentmondó jogszabály értelmezést eredményez, mely esetében a felvetett jogkérdés egyértelmű elbírálásra nem került sor.

A panasszal támadott döntésekben a jogszabályértelmezési problémát álláspontom szerint a hatáskörök megsértése, továbbá a közokirat és a közokiratba foglalt tartozáselismerő nyilatkozat, mint jogintézmények joghatásainak anyagi jogot sértő megítélése adja. Egy érvényes, hatályos közokiratnak különböző állami szervek előtt nem lehet eltérő joghatása és nem lehet a közokiratból mérlegeléssel tényállást levonni, különösen az akár bírósági végrehajtási kötelezettséget kétségessé tenni. A közokiratot, mint jogintézményt a jogszabályok szerint kell megítélni és a perben, mint bizonyíték az ítélet meghozatalakor figyelembe venni. A Kúria nem vizsgálta felül az első- és, másodfokú bíróság indokolását a tartozáselismerő nyilatkozat körében, kizárólag annyit állapított meg, hogy a jogerős döntés mérlegelés eredménye, melynek kapcsán a kérelmemet elmulasztotta

elbírálni, jogvédelmem elmaradt, felülvizsgálati eljárás érdemben nem folyt. A felülmérlegelés tilalmát felhasználva mulasztotta el a Kúria a vizsgálati kötelezettségét, ezzel osztozott az első-és, másodfokú bíróság alapjogsértő ítéletében.

A közjegyző hatáskörébe tartozik annak megítélése, hogy közokiratba foglalja az előtte megtett nyilatkozatot, majd kérelemre végrehajtási záradékkal látja el az okiratot, melynek eredményeképpen az önálló bírósági végrehajtó előtt indul meg a végrehajtási eljárás, ahogy jelen ügyben minden elemében ez megvívósult. A Kúria az indokolásából teljeskörűen kihagyta a folyamatban lévő végrehajtási eljárásnak a tényét és nem fejtette ki jogértelmezését a körben, hogy milyen jogszabály felhatalmazása alapján bírálja felül a közjegyző hatáskörében meghozott döntést és hagyja figyelmen kívül az előtte elfekvő peres ügyben.

A Kúria ítéletében kimondta, hogy az első-, és másodfokú bíróság helytállóan nem foglalkozott a házastársak egyetemleges kötelezeti pozíciójával az ügyben, mert a kölcsön létrejöttének bizonyítása nem történt meg. Álláspontom szerint az eljáró bíróságok a közokiratnak és a tartozáselismerő nyilatkozatnak a jogsértő megítélése miatt juthattak arra a következtetésre, hogy meg sem vizsgálták az egyetemleges kötelezettséget vagy a házastárs jogszabályon alapuló mögöttes felelősségét, egyidejűleg rögzítették, hogy a férj tartozik, a közokirat rá kötelező erővel bír. Emellett jogintézmények anyagi jognak megfelelőségét a Kúria nem mulaszthatja el arra hivatkozva, hogy az eljáró bíróságok mérlegeltek.

A tényállásban ismertettek szerint a perben érintett kölcsönrel kapcsolatban I. rendű alperes házastársa, ██████████ tett egy közokiratba foglalt tartozáselismerő nyilatkozatot és kötöttünk egy közokiratba foglalt jelzálogjog szerződést. A közokiratnak és a tartozáselismerő nyilatkozatnak a jogi megítélése az, ami álláspontom szerint Alaptörvényellenesen történt meg a panasszal támadott döntések alapjául szolgáló eljárásban, figyelemmel arra, hogy az eljáró bíróságok szerint a perben rendelkezésre álló többi bizonyíték egybevetésével a két nevezett jogintézmény a törvénytől eltérő jogkövetkezményt váltott ki.

A panasszal érintett döntéseket hozó bíróságok egyöntetűen ismertették **a Polgári Perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 195.§ és a közjegyzőkről szóló 1991. évi XLI. törvény (Kjtv.) 111.§ (1) bekezdéséből** az következik, hogy a közokirat nem terjed ki a benne foglalt tények valóságának bizonyítására, csak arra, hogy az adott személy, adott időben és módon a nyilatkozatot megtette. A nevezett jogszabályok értelmezéséből ez valóban következik, ugyanakkor amíg a közokirattal szemben ellenbizonyítás nincs, addig a közhitelesség elve alapján a benne foglalt tényeket is valóban kell elfogadni. Az érintett közokiratot sem I. rendű alperes sem ██████████ nem támadta meg, érdemi ellenbizonyítás nem folyt. Ugyanakkor az eljáró bíróságok a közokiratot joghatás kiváltására alkalmatlannak tekintették az eljárásban, amely jogértelmezés jogsértő.

Az eljáró bíróságok jogsértően a tartozáselismerő nyilatkozatot kezelték alapügyletnek, amely az I. rendű alperes kötelezettségét keletkezteti, mindazonáltal a tartozáselismerő nyilatkozat nem új kötelezettségvállalás, hanem a fennálló kötelezettség vonatkozásában megerősíti a jogosult kötelmi helyzetét. Következésképpen a kölcsönszerződés létre nem jöttét vagy érvénytelenségét is a tartozáselismerő nyilatkozatot tevő félnek kellett volna bizonyítani, hiszen a nyilatkozat joghatása, hogy a szerződés jogalapját és összepszerűségét igazolja addig, amíg az alól ki nem menti magát.

Amennyiben pedig a közokirat érvényes és hatályos és a nyilatkozatot tevő félre kötelezettséget ró, akkor elengedhetetlen a házastárs egyetemleges felelősségének vizsgálata, mint hitelezővédelmi eszköz, hiszen az jogszabályon alapul. I. rendű alperes és ██████████ életközösségének fennállása a kölcsönszerződés megkötésekor nem volt vitatott, a tartozáselismerő nyilatkozat a bíróságok szerint is köti ██████████t, ebből következik, hogy I. rendű alperes jogszabály erejénél fogva szintén felel ██████████ kötelezettségéért. Ez a tényállás a közokirat meg nem döntött, érvényes és hatályos jellegéből és a jogszabályok szerinti jogkövetkezményekből tevődik össze. Vagyis a

bíróságok a tényállást nem állapíthatták meg mérlegelés útján és a közokiratban foglalt tények nem mérlegelés eredménye. **Következésképpen a Kúria az eljárt bíróságok jogsértő jogértelmezését nem tarthatta volna fenn hatályában, főleg nem a felülmérlegelés tilalmára alapított mulasztással.**

A Kúria a közokirat léte körében egyidejűleg mondta ki azt, hogy a benne foglalt tartozáselismerő nyilatkozat az azt megtevő felet köti, aki [REDACTED], de harmadik személyre kihatással nincs. A Kúria rögzíti azt is, hogy a tartozáselismerő nyilatkozat esetén a bizonyítási teher megfordul, de ez a joghatás nem terjed ki harmadik félre. Mindazonáltal ezen megállapítások után a kereseti kérelmem alapjául szolgáló jogcím tekintetében a vizsgálat és indokolás elmaradt. A másodlagos kereseti kérelmemet a házasságról, **a családról és a gyámságról szóló 1952. évi IV. törvény (Csjt.) 27.§ és 30.§ rendelkezéseire alapítottam, tehát a házastársnak a másik házastárs által az életközösség alatt vállalt kötelezettségeikért való felelősségére. I. rendű alperes felelőssége ugyanis a közös vagyon ráeső részéig fennáll a [REDACTED] által megkötött kölcsönszerződésből eredő tartozásért. Így I. rendű alperestől sosem a különvagyonából történt ajándékozást követeltem, hanem a jogszabályon alapuló, közös vagyomból ráeső rész teljesítését, amelyet elvont. Ez alapjogsértő, sérti a jogbiztonságot és a hitelezők védelmének kötelezettségét különösen.**

I. rendű alperes és [REDACTED] életközössége a kölcsönadásának időpontjában igazoltan fennállt, így jogszerűen az eljárt bíróságok nem juthattak arra a következtetésre, hogy [REDACTED] felelőssége fennáll, de I. rendű alperes felelőssége nem. Mivel I. r. alperes felelőssége [REDACTED] által kötött jogügyletből származik, így a [REDACTED] által a jogügyletről tett tartozáselismerő nyilatkozat joghatásai is kihatnak I. r. alperesre. Ez a jogkérdés jelen panaszban akként releváns, hogy a Kúria nem foglalt abban a jogkérdésben állást, hogy amennyiben a közokiratba foglalt tartozáselismerő nyilatkozat köti [REDACTED] et és rátelepíti a bizonyítási terhet, akkor I. rendű alperes, akinek a felelőssége jogszabályon alapulóan fennáll, miért nem köteles ellenbizonyítani. Az első-és másodfokú bíróság egy téves jogértelmezés folytán jutott arra a megállapításra, hogy a közokirat jelen perben joghatás kiváltására alkalmatlan, a Kúria pedig elmulasztott eleget tenni annak a kötelezettségének megválaszolja azt a jogkérdést, hogy mi a közokiratba foglalt tartozáselismerő nyilatkozat joghatása.

A nevezett közokirat alapján a jelzálogjog a közhiteles ingatlan-nyilvántartásba bejegyzésre került és végrehajtási eljárás van folyamatban. Jelen ügyben tehát fennáll az a joghelyzet, hogy az érintett közokirat két hatósági eljárásban joghatást vált ki, ugyanakkor az érintett perben figyelmen kívül marad. Különös súlya van a az érintett közokirat alapján folyamatban lévő végrehajtási eljárásnak, amely egy bírósági végrehajtás, vagyis az eljárás bíróság által felügyelten zajlik. Önmagában az indokolási kötelezettséget sérti, hogy a Kúria sem ejt szót a végrehajtási eljárás tényéről, de hogy annak megfelelő értelmezése is elmarad már alkotmányosértő szintre emeli a Kúria eljárást.

Azzal, hogy a közjegyző a saját hatáskörében eljárva a végrehajtási eljárást elrendelte, kimondta, hogy [REDACTED] teljes vagyona állami kényszer útján foganatosított végrehajtási cselekménnyel az én követelésem kielégítésére fordítható. [REDACTED] teljes vagyonának pedig része az egyébként még mai napig is osztatlan közös tulajdon és az ingatlan-nyilvántartáson kívüli tulajdon is, mint ahogy a házassági vagyonközösség megosztásában szereplő megtérítési igényre is vezethető végrehajtás. **A Kúria a döntésével pedig a közjegyző döntésével ellentétesen dönt, ezzel kiüresítve a közjegyző határozatát. A Kúria a közjegyző hatáskörében tartozó, általa végrehajthatónak megítélt közokiratra és vagyonra mondta ki, hogy nem vált ki joghatást és a benne foglalt kölcsön fedezet elvonható a jogszabálynál fogva kötelezett házastárs által.**

A Kúria tehát a felülmérlegelés tilalmának elvét felhasználva mulasztotta el az érdemi elbírálási kötelezettségét, így valamennyi eljárt bíróság hozzásegítette I. rendű alperest ahhoz, hogy [REDACTED] tartozásának fedezet közül kivonja [REDACTED] és az ő osztatlan közös vagyonát. Az eljárt bíróságok döntéseivel kikerül az adósság fedezetéből [REDACTED] és I. rendű alperes osztatlan

Éppen ekként maradt elbírálás nélkül az a tény is, hogy az alperesek a közokiratban foglaltaknak nem bizonyítottak ellen, de a perben a bizonyító erejét az okirat mégis elveszítette, így az első-, és másodfokú bíróság ítéletével sértette a Pp. 195.§ rendelkezéseit, melyet a Kúria nem orvosolt, ezzel a Pp. nevezett szakaszát céljától eltérően, önkényesen értelmezte, melyet meg sem indokolt.

Súlyos jogértelmezési kérdést vetett fel jelen ügyben továbbá az a tény, hogy perdöntő bizonyítéknak minősült Takács Ferenc tanúvallomásában tett, közokiratba foglalt tartozáselismerő nyilatkozat és jelzálogjog szerződésének visszavonása, hiszen kizárólag ez az egy „bizonyíték” állt rendelkezésre, amely a kölcsön tényét vitatta volna. Álláspontom szerint a tartozáselismerő nyilatkozat alapján a kötelezett köteles bizonyítani, hogy nem tartozik, és egyébként is kizárólag a még hatályossá nem vált nyilatkozatot lehet szigorú feltételek mellett visszavonni, de a visszavonó nyilatkozatnak legkésőbb a visszavont nyilatkozattal egy időben kell a másik félhez érkeznie, illetőleg tudomására jutnia, a **Ptk. 214.§ (1) bekezdésével** is összhangban. Hatályosult jognyilatkozatot pedig nem lehet visszavonni, a közokiraton pedig a közjegyző tanúsítja, hogy a hiteles kiadmányt az ügyfeleknek kiadta, így a közokirat részemre történő átadásával a benne foglalt nyilatkozat hatályosult.

Önmagában értelmezhetetlen, hogy egy közokiratba foglalt tartozáselismerő nyilatkozatot, hogyan lehetne jogszerűen visszavonni, de mindegyik bíróság figyelmen kívül hagyta, hogy volt a közokiratban egy jelzálogjog szerződés is, amit bizonyosan nem lehet visszavonni, főleg nem a megkötést követő évekkel később, amikor már a végrehajtási eljárás is folyamatban van a zálogtárgyra, de ezt maghaladóan is a főadós teljes vagyonára, mégis házastársi közös vagyonból rá eső osztatlan közös tulajdon másik tulajdoni hányadára nem. Felülvizsgálati kérelmemben kifejtettem, hogy a tartozáselismerő nyilatkozat jogintézményének a lényegét kiüresítené, ha bármikor visszavonható lenne, hiszen a bizonyítási teher a megtételével megfordult, akkor a visszavonás következtében mi lenne a joghatás.

A felülvizsgálati kérelmemben a Kúriához fordultam jogértelmezésért, melyet elmulasztott megtenni, nem tett eleget a felülbírálati kötelezettségének és az értelmezés igénylő jogkérdést nem válaszolta meg. Ugyanakkor a Kúria kimondta azt, hogy az eljárásban kellő súllyal lett figyelembe véve, hogy [REDACTED] visszavonta az egyébként közokiratba foglalt nyilatkozatát, és így az irat nem bizonyítja a közöttem és [REDACTED] között létrejött kölcsönszerződés megkötését sem.

Azt rögzíti a Kúria, hogy a visszavonás tényével az irat nem veszíti el közokirat jellegét, a benne foglalt tartozáselismerő nyilatkozat pedig érvényes és hatályos. Ekként az bizonyos, hogy a benne foglalt követelésem [REDACTED] cel szemben fennáll, de legalábbis, hogy a fenn nem állást [REDACTED] nek kellene bizonyítania. A Kúria így nemcsak a közokirat, mint teljes bizonyító erejű okirat joghatását hagyta teljesen figyelmen kívül, de a tartozáselismerő nyilatkozatét is. Az eljárt bíróság döntése szembe megy az anyagi jog szabályaival, a Kúria pedig megsértette a felülbírálati jogköri kötelezettségét és nem orvosolta az eljárt bíróságok jogsértését.

Magyarország Alaptörvényének XXVIII. cikk (1) bekezdése írja elő a tisztességes eljáráshoz való alapjogomat és a (7) bekezdés a jogorvoslathoz való jogot. Az Alkotmánybíróság kialakult gyakorlata szerint a jogorvoslathoz való jog nem merül ki annyiban, hogy lehetőségem van jogorvoslatot kérni, hanem, hogy a jogorvoslati eljárásban szintén tisztességes eljárás keretein belül, egy szakmailag magasabb bírói fórum vizsgálja felül az engem ért jogsérelmet. Az Alkotmánybíróság által kimunkált alkotmányos mérce értelmében a tisztességes eljárás követelménye az eljárásjogi garanciák érvényesülését is magába foglalja és egy abszolút jognak minősül. A tisztességes eljáráshoz való jog valamennyi jogalanyt megillet.

A jogsérelmem ismertetése során előadtam, hogy álláspontom szerint a Kúria nem tartotta be a Pp. 195.§, a Ptk. 242.§ és a Csjt. 30.§ (3) bekezdésében foglalt rendelkezéseket, valamint nem tett eleget a felülbírálati kötelezettségének és érdemi vizsgálat és jogértelmezés nélkül minősítette az anyagi jogot sértő jogerős ítéletben foglalt tényállást mérlegelés eredményének, melyet el kell fogadnia. A

vonatkozó jogszabályokat be nem tartó bíróság lényegében visszaél saját függetlenségével, amely adott esetben ezen keresztül a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmét okozza. Az a bírói ítélet, amely alapos ok nélkül hagyja figyelmen kívül a hatályos jogot, önkényes és fogalmilag kizárt, hogy tisztességes legyen és összeférjen a jogállamiság alapelveivel. A jogalkalmazói önkény bizonyosan sérti az Alaptörvény XXVIII. cikkének (1) bekezdését.

Az Alkotmánybíróság a 7/2013. (III. 1.) AB határozatban rámutatott, hogy az indokolt bírói döntéshez fűződő jog az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljárás alkotmányos követelményrendszerén belül jelentkezik. Az **Alaptörvény 28. cikk** első mondata pedig úgy rendelkezik, hogy "[a] bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban értelmezik". Az Alaptörvény 28. cikke tehát a bíróságokkal szemben azt a követelményt fogalmazza meg, hogy ítélezésük során a jogszabályokat az Alaptörvénnyel összhangban értelmezzék és alkalmazzák. **Fentiek alapján a panasszal támadott döntéseket meghozó bíróságok az Alaptörvény 28. cikkében előírt jogszabályértelmezési kötelezettségüknek nem tettek eleget és az indokolási kötelezettséget előíró eljárási jogszabályokat a bíróságok nem az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében meghatározott követelményeknek megfelelően alkalmazták.**

Az Alkotmánybíróság a 7/2013. (III. 1.) AB határozatban hangsúlyozta azt is, hogy az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében rejlő indokolási kötelezettség alkotmányos követelménye a bíróság döntési szabadságának abszolút korlátját jelenti, nevezetesen azt, hogy döntésének indokairól az eljárási törvényeknek megfelelően szükséges számot adnia. Az indokolási kötelezettség alkotmányjogi értelemben vett sérelme az eljárási szabály alaptörvény-ellenes alkalmazását jelenti. A tisztességes eljárásból fakadó elvárás tehát az eljárási szabályok Alaptörvénynek megfelelő alkalmazása, ami a jogállami keretek között működő bíróságok feladata. **Az eljárási törvény rendelkezéseire is figyelemmel, a tisztességes eljárás alkotmányos követelménye a bírói döntésekkel szemben azt a minimális elvárást mindenképpen megfogalmazza, hogy a bíróság az eljárásban szereplő feleknek az ügy lényegi részeire vonatkozó észrevételeit kellő alaposítással megvizsgálja, és ennek értékeléséről határozatában számot adjon.** Ennek megítéléséhez az Alkotmánybíróság vizsgálja a jogvita természetét, az alkalmazandó eljárási törvény rendelkezéseit, a felek által az adott ügyben előterjesztett kérelmeket és észrevételeket, valamint az ügyben választ igénylő lényeges kérdéseket.

A panasszal érintett döntések alapjául szolgáló eljárásban az elsőfokú eljárástól kezdve hangsúlyoztam azon kérelmemet, hogy a bíróságok foglaljanak állást abban a kérdésben, hogy az egyébként egyéb hatósági eljárások alapjául szolgáló körokirat, ami érvényes és hatályos és nem bizonyítottak ellen a benne foglaltaknak milyen joghatást vált ki az adott kereseti kérelmem körében. A Kúria előtti eljárásban pedig az első-, másodfokú bíróságok jogértelmezése alapján felvettem azokat a jogkérdéseket, melyek megválaszolása álláspontom szerint elengedhetetlen volt a jogvita eldöntése szempontjából. Mindazonáltal a Kúria elmulasztotta az Alaptörvény 28. cikkének megfelelő jogértelmezését és a hozzá kapcsolódó, Alaptörvény XXVIII. törvény (1) bekezdésének megfelelő indokolását. A Kúria nem vizsgálta meg az általam felvetett értelmezést igénylő jogkérdéseket és ekként indokolása önellentmondó, de az anyagi jogszabályok céljával is ellentmond. Figyelemmel arra, hogy a közokiratok a forgalom biztonságának védelmét és hitelezővédelmet szolgáló okiratok, így a Kúria az ítéletében jogszerűen nem teheti meg, hogy a kimondja, hogy a közokirat köti a nyilatkozatottevőt és megfordítja a bizonyítási terhet, majd a keresetem szempontjából mégsem fejt ki joghatást a nyilatkozatottevő házastárssal szemben. Azzal, hogy Kúria a tartozáselismerő nyilatkozatnak az I.rendű alperes felelőssége körében nem foglalt állást, jelen perben a közokiratnak nem tulajdonította a törvényben foglalt teljes bizonyító erőt és nem biztosította a tartozáselismerő nyilatkozat joghatásának érvényesülését. **Következésképpen a panasszal támadott döntések sértik az Alaptörvény XXVIII. törvény (1) és (7) bekezdését, valamint az Alaptörvény 28. cikkét.**

A panasszal érintett döntésekkel kapcsolatban hivatkozom továbbá az **Alaptörvény 26. cikk (1) bekezdésének és az Alaptörvény C) cikk (1) bekezdésének** a sérelmére is. Az Alkotmánybíróság állást foglalt abban is, hogy a bírói függetlenség elsősorban a hatalommegosztással összefüggésben álló alkotmányos alapelv, amelynek célja az ítélezés befolyásmentességének garantálása, és egyúttal annak lehetővé tétele, hogy a bíró csak a törvénynek alárendelve, a belső meggyőződése alapján tudja meghozni döntését. Az **Alaptörvény 26. cikk (1) bekezdése** egyes elemeiben - a bírák státusával összefüggésben - értelmezhető Alaptörvényben biztosított jogként, amelyre a bíró alkotmányjogi panaszban hivatkozhat. Álláspontom szerint az Alaptörvény C) cikk (1) bekezdésében deklarált hatalommegosztásának a gyakorlatban törtnő megvalósulása az a tény, hogy a bírák kizárólag a törvénynek vannak alárendelve, de a törvény betartására viszont minden esetben kötelesek.

Az Alkotmánybíróság a 19/2017. (VII. 18.) AB határozatban rögzítette, hogy a bírói döntések előtt áll egy korlát, amely az **Alaptörvény 26. cikkének (1) bekezdéséből** következően is következően nemcsak alkotmányos múltunkban, hanem a jelenben sem léphető át. A jogszabály-értelmezés természetesen visel magán olyan jegyeket, melyeken keresztül e tevékenység – különösen a Kúria esetében – a jogalkotás határán járhat, de ez a jogszabályoknak való alárendeltségen nem változtat. A jogértelmezésre – akár az adott jogvitához kötődően, akár, mint jelen esetben a tartós jogalkalmazási gyakorlat egységének biztosítására irányulóan – csak a jogi szabályozás keretei között kerülhet sor. A bírói hatalom tehát alapvetően és közvetlenül nem veheti át a jogalkotás funkcióját egyik – a hatalommegosztás rendjében erre feljogosított – szervtől sem (Indokolás [27]–[29]).

Fentiekben kifejtettek alapján álláspontom szerint az eljárt bíróságok – különösen a Kúria – döntése kiüresíti a végrehajtást elrendelő közjegyző határozatát és a hatalommegosztás elvét megsértve megy szembe a közjegyző hatáskörébe tartozó döntéssel. A közjegyző kimondta, hogy a közokirat [REDACTED] teljes vagyona körében végrehajtható, így az osztatlan közös tulajdonra is. Majd a Kúria döntése tulajdonképpen azt mondja ki, hogy I. rendű alperes jogszerűen vonta el [REDACTED] osztatlan közös vagyonát és arra nekem igényem nincs. A végrehajtás után a közokirattal szemben már csak speciális igényekre alapítva lehetséges a fellépés, mely nem történt meg, a közokirat továbbra is érvényes, hatályos és a végrehajtás folyamatban van. Következésképpen a Kúria a saját hatáskörét túllépve, visszamenőlegesen jelenti ki a vagyon végrehajthatósága körében eltérő álláspontot, mint a közjegyző, ezzel a közjegyző hatáskörét elvonja.

A Kúria, mint legfelsőbb fórum kötelezettsége, hogy a bírói úton érvényesített igények esetében a törvények és az Alaptörvényben foglalt alapjogok mindenk felett érvényesüljenek. A Kúriának ennek megfelelően kell gyakorolnia a felülvizsgálati jogkörét és annak ellenére, hogy a bizonyítékok mérlegelése korlátozott esetekben lehetséges, az nem jelenti azt, hogy a Kúria elfogadhatja az alsóbb bíróságoknak az anyagi jogot sértő bizonyíték értékelését. Az eljárt bíróságok – különösen a Kúria – köteles a mérlegelés során is a logika és a törvények mentén vonja le az okszerű és helyes következtetést, melyben a törvénynek való alárendeltség okán különösen nagy a felelősségük. A bíróságok szabad mérlegelésének is korlátját képezik a jogszabályok és az alapjogok, így az ítélezés során a bíróságok nem járhatnak önkényesen és nem tekinthetnek el a belső meggyőződés alapján hozott döntéseiket ismertető indokolástól. **Következésképpen a bíróságok a függetlenségükkel nem élhetnek vissza, fentiekben kifejtettek alapján azonban álláspontom szerint az eljárt bíróságok az alapügyben és a Kúria a jogorvoslat körében visszaélt a szabad mérlegelés és indokolás jogával, így a panasszal támadott döntések sértik az Alaptörvény C) cikk (1) bekezdését és az Alaptörvény 26. cikkét.**

A hatalommegosztás elve és a bírói függetlenség is a jogállam alap téziséből fakad, így amikor a tisztességes eljárás és a bíróságok jogszabályértelmező tevékenysége sérül, akkor óhatatlanul vizsgálat tárgyát kell képezze a jogállamiság és így a jogbiztonság sérelme is. Ismeretes előttem az Alkotmánybíróság Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése körében kialakított gyakorlata, de álláspontom szerint a jogállamiság alappilléret képező bírói függetlenség és tisztességes eljárási alapelv sérelme

fel kell, hogy vesse a jogállamiság sérelmét. Ugyanis a jogvédelemben bízó állampolgárral szemben súlyos jogbizonytalanságot eredményez az, hogy a kizárólag törvénynek alárendelt bírának meg lehet az a lehetősége, hogy nem tartják be a törvényeket és ez mégsem minősül egy olyan önkénynek, amely megingatja a hatalommegosztás alapjait.

Szeretnék hivatkozni az **Alkotmánybíróság 3130/2022. (IV.1.) AB határozat [25]** bekezdésére: „(...)Az Alkotmánybíróság értelmezése szerint a "jogállamiság elvéből, követelményéből az is következik, hogy a jogértelmezés nem válhat a jogalkalmazó szerv önkényes, szubjektív döntésének eszközévé. Ellenkező esetben sérülne a jogbiztonság követelménye, a jogalkalmazó szervek döntéseire vonatkozó kiszámíthatósági és előre láthatósági elvárás." (3026/2015. (II. 9.) AB határozat, Indokolás [27])”

A panasszal támadott döntések szükségszerűen sértik az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdését és a jogállam alkotóelemét képező jogbiztonságot, figyelemmel arra, hogy a jogszabályi kereteket meg nem tartva jártak el és a legfelsőbb szakmai fórumként eljáró Kúria a felülbírálati jogkörében a mérlegelés korlátaira alapítva mulasztotta az érdemi vizsgálatot és jogértelmezést. A Kúria nem mulaszthatja az indokolással ellátott jogértelmezést és az alapjául szolgáló alapos vizsgálatot kizárólag a felülmérlegelés tilalmára alapozva. Amikor az állampolgárok az Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdés szerinti alapjogukban bízva fordulnak a legfelsőbb bírói fórumhoz, akkor a Kúria köteles elvégezni a jogkérdések vizsgálatát és egy egységes eljárást alapját biztosító jogértelmezést adni, amely a jogszabályoknak és így az Alaptörvénynek megfelel. Abban az esetben pedig, amikor a Kúria nem tesz eleget ennek a kötelezettségének és az indokolása hiányos, ellentmondó és anyagi jogsertő, akkor az szükségszerűen sérti a jogbiztonság alapkövetelményét.

A panasszal támadott döntések amiatt is sértik az **Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdését**, mert az eljáró bíróságok – különösen a Kúria – önkényesen és contra legem értelmezték a Pp. 195.§, Ptk. 242.§ és a Csjt. 30.§ (3) bekezdésének rendelkezéseit. **Az Alkotmánybíróság a nevezett 3130/2022. (IV.1.) AB határozatban a jogbiztonság követelményével összefüggésben leszögezte, hogy egy szabályozás felülrírása, kitágítása a bíróságok részéről már nem jogértelmezési, hanem contra legem jogalkalmazási - tulajdonképpen jogalkotási - tevékenységet jelent, ami felveti a bíróságok törvényeknek való alávetettsége elvének a sérelmét.**

A panasszal támadott döntések meghozatalában eljáró bíróságok eltértek a törvényben foglaltaktól, figyelmen kívül hagyták a közokirat és a tartozáselismerő nyilatkozat eljárásjogi jogkövetkezményét és jóváhagytak egy anyagi jogot sértő hatályosult egyoldalú jognyilatkozat visszavonásának jogcselekményét, sőt azt perdöntő bizonyítékként alkalmazva utasították el a kérelmemet. **Az eljáró bíróságok ezen contra constitutionem jogértelmezése álláspontom szerint olyan hiba, amely már az Alaptörvény 28. cikkében foglalt jogértelmezési szabályokat is kifejezetten figyelmen kívül hagyja, így bizonyosan önkényes jogalkalmazásnak minősül, sértve ezzel az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdését, az Alaptörvény 28. cikkét az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdését.**

Összegzés

A panasszal támadott döntések – a Kúria döntése is - okán sérül az Alaptörvény B) cikkének (1) bekezdésében foglalt jogállamiság elve, az Alaptörvény C) cikk (1) bekezdésében foglalt hatalommegosztás elve különösen mert annak ellenére, hogy Csjt. eltérést és mérlegelést nem engedve kötelezően leírja, hogy házastárs vélelmezett hozzájárulása miatt egyetemlegesen felel a közös vagyoni adósságért a közös vagyonnal, a közokirattal igazolt, bírósági végrehajtás alatt levő követelés kapcsán ennek kimondása elmaradt a bíróságok részéről ellentmondásba kerülve a közjegyzővel, így a közös vagyon egy része kikerül a végrehajtás alól és a közjegyző hatáskörébe tartozó döntést üresíti ki a bíróság és nem pedig végrehajtja, ezzel a hitelezővédelem és a hatáskörök megosztása is sérül.

A panasszal támadott döntések – kifejezetten a Kúria döntése - okán sérül az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljárásához való jog és az Alaptörvény 28. cikkében foglalt jogszabályértelmezési kötelezettség, különösen mert az eljáró bíróságok a Csjt. 27.§ és 30.§ , a Ptk. 242.§ és a Pp. 195.§ rendelkezéseit céljokkal és az Alaptörvénnyel ellentétesen alkalmazták, ezzel a jogértelmezés kereteit szubjektív és önkényes módon kitágítva hagyták figyelmen kívül az anyagi jog valós tartalmát és valósították meg jogsértést, melyet a Kúria indokolási és jogértelmezési kötelezettségét megszegve mulasztott el vizsgálni és kérelmem elutasítását megfelelően indokolni.

A panasszal támadott döntések – kifejezetten a Kúria döntése - okán sérül az Alaptörvény 26. cikk (1) bekezdésében foglalt bírói függetlenség kötelezettségét, az Alaptörvény C) cikk (1) bekezdésében foglalt hatalommegosztás elvét és az Alaptörvény XXVIII cikk (7) bekezdését, különösen mert a Kúria, mint legmagasabb bírói fórum a szabad mérlegelés korlátját képező jogszabályok és alapjogok megsértésével indokolás és minden jogkérdésre kiterjedő jogi érvelés nélkül hozta meg a döntését, a Csjt.-ben, a Ptk.-ban és a Pp.-ben foglalt szabályokkal ellentétesen, annak ellenére, hogy a bírói függetlenség nem a bírói kiváltsága, hanem a jogkeresők érdekét szolgáló alapvetés és az eljáró bíróságok, különösen a Kúria a jogértelmezését nem a jogi szabályozás keretei között folytatta le, ezzel átvéve a jogalkotás funkcióját, melynek eredményeként figyelmen kívül maradt a háztartási életközösségen alapuló felelősség, a közokirat joghatásai és a tartozáselismerő nyilatkozat jogkövetkezménye.

3.) Egyéb nyilatkozatok és melléletek

VIII.) Nyilatkozat arról, ha az indítványozók kezdeményezték-e a bíróságon az alkotmányjogi panasszal támadott bírósági ítélet végrehajtásának felfüggesztését

Indítványozó eloadja, hogy nem kezdeményezte a bíróságon az alkotmányjogi panasszal támadott bírósági ítéletek végrehajtásának felfüggesztését.

IX.) Nyilatkozat az indítványozó személyes adatainak nyilvánosságra hozhatóságáról

Az Abtv. 52. § (5) bekezdésére és 57. § (1a) bekezdésére, valamint az Ügyrend 36. § (2) bekezdésére tekintettel kijelentem, hogy az alkotmányjogi panasz indítványomban szereplő személyes adataim, valamint a panaszindítvány nyilvánosságra hozatalához **nem járulok hozzá.**

X.) Nyilatkozat az Alkotmánybíróság hatásköréről

Jelen kérelmemben a Tisztelt Alkotmánybíróság hatáskörét az Alaptörvény 24. cikk (2) d) pontjára, valamint az Abtv. 27. §-ára alapítottam.

Budapest, 2022. szeptember 5.

adossza
képviselőben:

Dr. Szabó-Nagy Péter ügyvéd
Szabó-Nagy Ügyvédi Iroda
Jogi képviselő

Melléletek:

1. Ügyvédi meghatalmazás
2. Budapest Környéki Törvényszék 15.P.21.294/2016/96. számú ítélete
3. Fővárosi Ítéltábla 6.Pf.20.463/2020/6-I. számú ítélete
4. Kúria Pfv.II.20.340/2021/16. számú ítélete

